

СЛОНЦА

Слонца праменна,
 Вечна-штодзенна
 Ходзе над намі —
 Толькі вачамі
 Бачым не ўсёды:
 Хмар карагоды
 Крыюць праменні...
 Мы тагды ў цені
 Ходзім, працуем,
 Долю гаруем...
 Робімся сумны —
 Ды, не разумны,
 Трацім надзею,
 Верыць не смеем,
 Што хмар не будзе,
 Што слонца людзям
 Твару пакажа,
 Што сілы ўражы
 Цемры, марозу —
 Жыццёвай грозы —
 Злечыць, злагодзіць,
 Жыцце адродзіць.

Бо слонца сіла
 Вечна-штодзенна,
 Добра ды міла
 Слонца праменна!..

1914

ПРАВODЗІНЫ

Браце мой любы!.. Ідзеш на вайну...
 — Кліча агульны прыказ...
 Кінеш радзімую ты старану,
 Кінеш сямейку і нас!

Можа, не ўбачымся болей з табой —
Бог яго ведае, брат!
Як праканаціся ў долі сляпой:
Пусце? — не пусце назад?

Сорам і ганьба для свету вайна,
Як ні мяркуй, ні судзі;
З боскіх законаў смяецца яна...
Мусіш, аднак жа... Ідзі!

Йдзі, не трывожся: маленькіх тваіх
Будзем карміць, даглядаць,
Ў разе ж... дай Бог, каб вярнуўся да іх!...
Будзем, як ты, гадаваць.

Гэтак... І ўсё, што хацеў я сказаць?
Пэўне, усё... Пачакай!
Нам пастарайся адтуль напісаць,
З думкі сваіх не спускай.

Потым... Пасунуцца ў бітву палкі —
Ты баязлівым не будзь:
Смелага сэрца не ранняць штыкі,
Кулі яго не праб'юць.

Будзе праціўнік пабіты ляжаць, —
Ты пашкадуй яго, брат!
Раны завяжаш, паможаш устаць, —
Й ён чалавек і салдат.

Брат, у далёкай сваёй старане
Мае ён дзетак, сям'ю...
Помста ці хцівасць цябе як штурхне,
Ўспомні сямейку сваю.

Старасці, цноце не помні ураз,
Гэтым сумлення не плям.
Быў чалавекам ты, браце, у нас,
Будзь чалавекам і там.

Мы у Вялікага будзем прасіць,
 Ты каб вярнуўся здароў...
 Н-ну! — развітаемся... Сэрца баліць...
 Дай жа абнімемся зноў!

1914, 14/VIII

БАЖАННЕ¹

Не прашу я, Божухна, скарбамі ўладаці, —
 Дай мне толькі сілы зарабляць, каб жыць,
 Каб і ў дзень, як прыйдзе мне душу аддаці,
 Хлеб я свой штодзённы працай мог здабыць.
 Не прашу я, Божухна, Твайго свету знаці —
 Усе пачаткі, змены, і канцы, і рух, —
 Дай адно людскую праўду мне паняці
 І яе быць верным, найпадданышым з слуг.
 І усё тут, Божухна, чым патурбаваці
 Я хачу сягоння, просячы Цябе:
 Дай мне праўду знаці, і ў людзях спаўняці,
 І заўсёды з працы хлеб свой мець сабе.

Барка на Лене, 1914 г.

ЗАВІРУХА

Завіруха скача ноччу
 Патарочай, плача, вые;
 Пухавыя сыпе ў вочы
 Снегавінкі мне; рагоча.
 Іду навобмацк; ледзь жывы я,
 Нежывыя суну ногі
 Без дарогі. Цела ные,
 Калянее; верставы я
 Прамінаю слуп убогі,
 Траярогі крыж збуцвелы,
 Пасівелы, цёмны, строгі.
 Не чакаю дапамогі...